

ни е оставилъ твърде живи страници за юношките години на този герой въ Тулча и Тулчанско. По причина на своята немирна глава и непокорство, — присъщи на народните избраници, — Караджата бърже влѣзълъ въ очите на тулчанските турци и властта, та скоро той билъ принуденъ отначало да дири свърталище въ потулените джбрави на славните Добруджански балкани — мѣстото, гдето сж се подвизавали на воля славните хайдуты — горските юнаци, за да отплащатъ и юнашки да отмъщаватъ на насилниците и потисниците турци.

По-после Караджата миналъ Дунава и се отзовалъ въ Браила.

Това е неспирниятъ духъ, прелѣнъ въ борческото му сърдце, което по свидетелството на сестра му Марина питаело омраза къмъ турците и почнало да проявява тази омраза още като дете, когато почти не е имало случай да срещне турче и да не го набие. Веднажъ дори зимно време, като хваналъ едно турче, ако не били го съгледали други люде, безъ малко щѣлъ да го хвърли въ замръзналия Дунав¹⁾.

¹⁾ Вж. в-къ „Дунавска зора“, бр. 173, 1868 г.